

Det er mig saare vanskeligt at faa fat paa, hvad det er, der skal være fælles for disse to Tilfælde. Det, der foregik i Samlingen 1890—91, det ligger nu saa længe siden, og der er gledet saa mange Begivenheder hen derover, at det, der den Gang skete, ikke er egnet til at bringe nogen i Affekt mere. Men naar jeg kortelig skal minde om, hvorledes Sammenhængen den Gang var, vil det dog let ses, at det er noget helt andet end det, der her var Tale om. I Efteraaret 1890 indbragte 2 Medlemmer af det daværende Venstreparti et privat Lovforslag her i Tinget, som gik ud paa at foretage en Nedsættelse af Sukkertolden paa Betingelse af, at der vedtoges en Ølskat. Dette Forslag indbragtes og støttedes af en væsentlig Del af det daværende Venstre, men var i afgjort Strid med Ønskerne hos Resten af Partiet, og Unigheden derom udviklede sig meget hurtigt til et afgørende Brud. Lovforslaget gik op til Landstinget, hvor det mødtes med Toldloven og Ølskatloven, som laa under Behandling der, og i Marts Maaned, et Par Uger eller saa, før Samlingen skulde slutte — den Gang endte alle Samlinger jo ufravigelig den 1. April — kom saa, som Frugt af de Forhandlinger, der havde været ført mellem en Del af Venstrepartiet og Højre og Regeringen, ikke blot Sukkertoldloven tilbage til Folketinget sammen med Ølskatloven, men tillige et splinternyt Forslag, nemlig Lovforslaget om Alderdomsunderstøttelse. Dette Lovforslag havde ikke foreligget før, men kom ikke desto mindre i endelig Skikkelse og paa Forhaand vedtaget, skulde i Løbet af et Par Uger gøres færdigt og blev gjort færdigt ganske uforandret. Det var om dette Lovforslag, Hørups Ord faldt. Nu vil jeg dog henstille det, her er Tale om, i Modsætning dertil. Her foreligge Lovforslag, som have været fremme for Rigsdagen i ikke mindre end 6 samfulde Aar, som have været tyggede igennem fra Ende til anden; der er ikke en Bestemmelse, ikke et Punktum deri, som ikke har været Genstand for alles Overvejelse, hvorom ikke alle Parter have haft Lejlighed til at udtale sig og gøre deres Opfatteelse gældende. Hele forrige Samling sad Folketinget og tyggede Drøv paa disse Love; i denne Samling have de været til Behandling i Landstinget i umiddelbar Fortsættelse af den Behandling, der fandt Sted i Folketinget i Fjor. Lovene ere derefter paa ny komne tilbage til Folketinget, i alt væsentligt paa samme Grundlag som det, hvorpaa de i Fjor af

Folketinget vedtagne Forslag vare byggede. De Ændringer, der ere foretagne, ere ganske vist ikke helt betydningsløse, men de gøre dog ikke i nogen væsentlig Henseende disse Love til andet end det, de vare i Forvejen. — Men, siger det ærede Medlem videre, det er dog givet, saaledes hedder det sig, at inden Regeringen tog endeligt Standpunkt til disse Love, have de været behandlede i Regeringspartiet. Ja, det er vist og sikkert, det have de. Vide gad jeg, siden hvornaar det er blevet politisk Uskik, at Partierne drøfte de Sager, der beskæftige Rigsdagen, og tage Stilling til dem. Jeg skulde ønske at vide, om det er ophørt at være Skik i det socialdemokratiske Parti, i andre Partier er det det ikke. Det ærede Medlem vedbliver: ja, men det er ogsaa aabenbart, at Finansministeren selv ikke er meget henrykt ved disse Love, nogen Begejstring var der ikke at spore i hans Udtalelser forleden. Nej, det er rigtigt, det indrømmer jeg. Det ærede Medlem vil neppe nogen Sinde komme til at opleve, at jeg som Finansminister vil være begejstret ved at foreslaa ny Skatter. Jeg kan lige saa lidt føle mig begejstret ved en ny Skat, som, antager jeg, en Læge vil være begejstret, naar hans Patient faar en ny Sygdom paa Halsen. Det er haard Nødvendighed at maatte paalægge ny Skatter, jeg gaar dertil med den højeste Grad af Ulyst, det kan jeg forsikre det ærede Medlem om. De eneste, jeg kan tænke mig, der kunne føle sig begejstrede, naar der tales om Skatter, det er de Folk, som slippe for at betale Skat; andre sikkert ikke. Men, vedbliver det ærede Medlem, der har været Forslag om andre Ordninger fremme til Behandling i Venstrereformpartiet, derom gaar der Rygter; det hedder sig, at den Form, som Finansministeren foretrak, vandt ikke Tilslutning, og Ministeren har saa resigneret, og forelægger nu disse Lovforslag, som han i Virkeligheden ikke selv synes om. Nu vel, ogsaa i dette er der et Gran af Sandhed, og da der ikke i alt dette er Skygge af noget, der skal være en Hemmelighed, skal jeg gerne fortælle det ærede Medlem, hvad der i den Henseende er foregaaet. Da jeg for mit Vedkommende ikke er begejstret for at paalægge en ny Skat, saa siger det sig selv, at jeg er endnu mindre begejstret for at paalægge to ny Skatter, og min Begejstring bliver stadig mindre i samme Forhold, som Skatterne blive højere. Da det nu stiller sig saaledes, at Finanserne